

Iets over 't ontstaan der K.A.J. groep en haar orgaan.

Eenige tijd geleden schreven wij een artikel waarin het optreden van „de Zaaier” tegen de toenmalige oppositie duidelijk werd weergegeven. Wij zonden het aan de „Komm. Arbeider”. Het kon echter niet geplaatst worden, en schijnt thans verloren te zijn gegaan.

We hebben er geen copie van en daar we het benodigde materiaal niet meer bezitten, kunnen we dit onze lezers tot onze spijt niet aanbieden. We moeten dus volstaan (of het artikel moet nog terecht komen) met hetgeen een onzer jongeren bijeengegaard heeft. Red.

De voorwaarden voor het ontstaan der K.A.J. groep, werden door de oppositie in „de Zaaier” gevormd. Meer dan twee jaar geleden reeds, moesten eenige oppositieleden zich aansluiten om tegen de slechte invloed van de C.P. op „de Zaaier”, op te komen.

Later werd door de uitwerking van een hunner op een grove gemeene manier, (het roeyement werd als *ordevoorstel* „behandeld” en aangenomen) door „de Zaaier”, een zelfstandige groep geprovoceerd (zij hadden intusschen invloed gekregen) die zich met groote moeite in „de Zaaier” poogde te handhaven.

Dit gelukte, totdat de Bloemetjesverkoop voor Rusland kwam (lees stemmenvervang van de „och arme”, kleinburgers voor de C.P.). De groep deed daaraan niet mede en dit niet gehoorzamen aan „Int. discipline” noodzaakte „de Zaaier” af. Amsterdam tot uiting over te gaan.

De manier waarop dit geschiedde, is echter te fraai, om niet weer te geven.

Op de agenda, van de vergadering waarop het roeyement van vijf opposanten tegelijk voltrokken werd, kwam voor als punt 1 „roeyementen”. Op de vergadering zelf werd medegedeeld dat daaronder verstaan moest worden roeyementen voor contributie schuld en roeyementen voor verbreking der Int. discipline.

Hiertegen kwam heftig protest der oppositie; niets hielp echter: „jullie zijn niets beter als de contributiewendelaars. Neen, toch nog anders werden de opposanten behandeld, want verdedigden de anderen zich persoonlijk, tegen hen werd de brutaliteit zoo ver gedreven, dat één van hen, slechts 't woord kon voeren, en over allen tegelijk werd gestemd; 't was immers maar een politiek roeyement.

Een der opposanten had een brief geschreven, waarin gemeld werd dat, wegens ziekte der vergaderingen van „de zaaier” voorloopig niet bezocht konden worden.

Wij laten zonder verder commensaal het schrijven letterlijk afdrucken wat daarop ontvangen werd:

W. K. A'dam, 13-11-'21.

Daar je op onze laatste h.h. verg. niet aanwezig was, deel ik je ter voorkoming van mogelijke verwarring of

vergissing, hierbij mae dat onder het geconvoseerde punt „roeyementen” ook jouw roeyement begrepen was en dat het voorstel tot roeyement door de verg. is aangenomen.

m b gr. de Secr.

K. BEUZEMAKER.

Hierop volgde de officiële oprichting der K. A. J. groep. Direct werd overgegaan tot beleggen van cursusvergaderingen (minstens één per week), met de K. A. beginselen als grondslag.

Het werd echter steeds duidelijker dat tegenover de verderfelijke invloed van „de Zaaier” die zich eens verklaarde met het zoo revolutionaire program der A. J. C., die zich steeds meer aan de vakverenigingstaktiek aanpaste en opkwam voor het eenheidsfront, dat daar tegenover een propaganda voor de K.A. beginselen onder het jeugdproletariaat noodzakelijk werd.

Daarop ontstond „De Baanbreker”. Hopen wij dat de jongeren de juistheid onzer taktiek zullen inzien en ons mede zullen helpen om ook werkelijk Baanbrekers voor het jeugdproletariaat te kunnen zijn.

Waarom bestrijden wij de Komm. Jeugd Internationale.

Een onzer leden sprak onlangs in een onzer cursusvergaderingen, over bovenstaand onderwerp. Wij laten een kort verslag volgen.

„Het komt er voor ons, niet in de 1e plaats opaan, of men er revolutionaire leuzen op na houdt, maar het komt aan op de taktiek. En de taktiek in den klasstrijd kon niet steeds dezelfde zijn. In bloeitijdperken van het Kapitalisme verkregen de arbeiders hun verbeteringen, en was de taktiek op de hervormingen ingericht. In crisistijdperken, waarin van achteruitgang sprake was, moest zij revolutionair zijn.

Thans leven wij in een crisistijdperk zooals in de Kapitalistische productiewijze voorheen onbekend was. Het is in *wezen* een andere, nl. één welke het Kapitalisme niet meer te boven kan komen. Hoogstens kan zij zich nog eenigen tijd handhaven door nieuwe wegen te gaan. Door Internationale overeenkomst. Door voorloopig te trachten geen oorlog te voeren. De 3e Int. en de K.J.I. begrepen hiervan niets. Vooral niet haar „sectie's” in „dit land de C.P. en „de zaaier.” Zij poogden het proletariaat angst in te jagen door hun leus: de oorlog die nadert.”

Ze kunnen dit echter niet volhouden. Want ook Rusland doet thans mede aan de conferentie in Genua, beledigd voor het boven omschreven doel: opbouw van het Kapitaal.

Thans, in deze crisisperiode die het einde van het Kapitalistische stelsel betekent, kan de taktiek dan ook slechts een zuivere revolutionaire zijn.

De Bourgeoisie zou dan ook reeds omvergeworpen zijn als niet de 1e voor-

waarde daarvoor was, de zelfstandigheid van het proletariaat.

Het proletariaat is nog volkomen ondergeschikt aan de Bourgeoisie door haar geloof in de democratie, de leiders, de parlementen, de vakverenigingen.

Ook het jeugdproletariaat is onzelfstandig. Noch de J. G. B., noch „de Zaaier”, noch de Sajo is zelfstandig. Voor het strijden voor *wetten* inzake alcoholisme, kinderuitbuiting, dienstweigeraarsbelangen, enz. is in de 1e plaats, het optreden van enkele personen als onderhandelaars, de leiders en niet het zelfoptreden van het jeugdproletariaat noodzakelijk.

De grondslag voor een zelfstandige jeugdproletariaat is, een revolutionaire, dat is de Kommunistische Arbeiders-taktiek.

Deze is echter niet voldoende. Daarnaast moet de jeugd in *eigen* organisaties die taktiek leeren toepassen. Zij moet een noodzaak hebben om zelf te denken en zelf te handelen.

De Komm. Jeugd Int. heeft haar zelfstandigheid juist opgeheven, en zich onderworpen aan de 3e. Dit komt dan ook voort uit het feit, dat zij de revolutie heeft opgegeven. Zij moet thans voor kapitalistisch Rusland massa's winnen.

De leiders van de 3e., en van de K.J.I. waren bang dat de jeugd zelfstandig zijnde, tegen haar belangen zou handelen. Wat de massa's betreft, daarvan schrijft de „Jugend Internationale” het orgaan van de K.J.I., openlijk dat dit geen communisten behoeven te zijn.

Om de massa te trekken komt zij met hervormingsleuzen, past zij zich aan bij de vakver. taktiek, demonstreert zij te Berlijn tezamen met de Soc. dem. jeugd voor de Republiek. Wil zij een eenheidsfront tegen de Revolutie, een arbeiders-regeering.

Haar verleden kan zij niet geheel verloochenen, en zoo moet zij af en toe nog 'n revolutionaire leus aanheffen.

Dit alles brengt groote verwarring. Niet bij ons, maar in haar eigen rijen. Het orgaan van „de Zaaier” b.v. verkeert in deerniswekkende toestand.

Op het eene blad vindt men leuzen als: „fabrieken bezetten, algemeene werkstaking, Revolutie, op voor de Rode Vak Int., op het andere blad, wordt lid van de vakver., welke doet er niet toe, maar liefst van het N.A.S., op voor het eenheidsfront, productief werk of vol loon.

De Komm. Jeugd Int. heeft de Revolutie verraden.

Zij wil geen zelfstandig jeugdproletariaat.

Wij in de 1e plaats.

Zij wil het parlementarisme.

Wij bestrijden het.

Zij wil de vakverenigingen behouden.

Wij hen vernietigen.

Zij wil een eenheidsfront met de reformisten en een arbeidersregeering.

Wij een eenheidsfront van Kommunisten, dat is de K.A. Internationale en de proletarische dictatuur.

Daarom werpen wij de K. J. I. den handschoen toe.

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K. A. J.) A'dam

Redactie- en Administratie-adres:
VROLIKSTRAAT 271 - AMSTERDAM

Dit blad kan voorloopig slechts eens per 2 maanden verschijnen, daar het financieel alleen door de jonge proletariërs van de K.A.J.-groep gedragen wordt.

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per jaar franco.
Propaganda-nummers 6 cent.

Het Paasch-congres der K. A. P.

Het Paasch-congres van de Komm. Arb. Partij heeft belangrijke besluiten genomen na uitvoerige en grondige discussies, waarbij in het algemeen over de hoofdzaken weinig of geen meeningsverschil bleek te bestaan.

Het voornaamste is wel, dat van dit congres af, de vakverenigingsvraag voor de K.A.P.-ers niet meer een zuiver-theoretische zal zijn. Besloten toch werd, de vakverenigingen te verlaten, tenzij dit door verplicht lidmaatschap o.d. onmogelijk zou zijn. Aldus zullen wij krachtiger staan in onzen strijd tegen de vakvereniging: het zal zelfs niet den *schijn* wekken van een poging tot van binnen-uit-vreten (cel-taktiek dus, die toch moet mislukken).

De oprichting van Arbeiders-Bonden zal in geen deele overhaast worden. Wij hebben geen haast. Wij wachten ook daarmee onzen tijd af; is die gekomen, d.w.z. dringt de idee van den Arbeiders-Bond in de hoofden van de proletariërs door, dan zullen wij dat tijdstip weten te beoordeelen. Voorloopig hebben wij nog geen bedrijfs-organisatie-tijes van K.A.-leden alleen noodig.

Tot voorloopige aansluiting bij de in Essen opgerichte 4e Internationale werd besloten, — eenstemmig. Nader zal hierover gecoördineerd worden op een bijzonder congres, nadat eerst de stellingen van de Komm. Arb. Internationale door de leden der K.A.P. aan een oordeel zullen zijn onderworpen.

De afgevaardigden naar het Internationaal Congres deden ook mededeelingen over de geschillen in de Duitse Partij, — welke voornamelijk loopen over de houding welke de Arbeiders-Bonden in loonstrijden zullen hebben aan te nemen.

Ook voor de jeugd nam men — nadat wij in de gelegenheid waren gesteld ons standpunt te verdedigen — besluiten, de jeugdbeweging als afzonderlijke beweging zou volgens het congres onnuttig zijn: één gesloten strijdfront van jongere en oudere proletariërs — zij 't ook met jeugdafdelingen binnen de partij — werd nuttig geacht. Wij kunnen het hiermee niet eens zijn, en verwijzen naar het artikel „Jeugd en klasstrijd” hieromtrent in dit nummer.

Een program werd aangenomen, behoudens goedkeuring door de leden.

Voor alle functionarissen (bestuursleden, redactie) kwamen andere in de plaats.

Het was een uitmuntend congres, waar de K.A.-gedachte steeds de leidende was.

„Een kleine Waarheid,” Een groote Onwaarheid.

De Zaaier-leiding valt, bij de bestrijding, onzer groep, niet haar *beginselen*, haar *taktiek* aan, maar levert in haar krant van Mei een stukje „Een kleine waarheid” waarin allerlei leugens worden verteld, over het werk van een onzer leden, waarmee dan gepoogd wordt, de aandacht van de principiele verschillen, af te leiden.

Wat betreft de „bijeenschraping van familie en kennissen voor de vorming van de K.A.J.”, waarover geschreven wordt, verwijzen wij naar het artikelje „Ontstaan K.A.J. enz. in No. 2 van de Baanbreker. Verder worden volgende opmerkingen gemaakt over 't optreden, van onze afgev. naar stakende nageljongens (zie inzake staking No. 1 Baanbreker). „Hij trachtte de jongens op *vakver.-methode* door hem reeds vervloekt te organiseeren, maakte *steunlijsten*, nog verderfelijker *voor dit doel* en trachtte de *leiding* van dezen strijd te voeren in plaats vol „idealisme” te zeggen dat zij zich zelf maar moesten leiden en bevrijden. Zijn pogingen faalden en de jongens kwamen bij Rosseau terecht, terwijl het eind was, dat zij weer aan 't werk trokken tegen het verlaagde loon”. Wat is echter de waarheid? Onze afgev. *waarschuwde* tegen de vakorganisatie en haar leiders, o.a. Rosseau. „Hun strijd had alleen waarde, wanneer ze probeerden de nageljongens van andere bedrijven, daarin te betrekken, door middel van een Openbare vergadering te A'dam, waar wij onze *beginselen* zouden kunnen uiteenzetten. Ze moesten echter *zelf* de zaak in handen houden”. Daarom werd een comité uit hun midden benoemd, en steunlijsten *voor het beleggen van de vergadering*, gemaakt. Leg hiernaast, nu lezers, bovenstaand citaat, en ge zult het met den titel van ons stukje eens zijn.

Bovendien kunnen we hieruit tevens weder leeren waar de onze en de andere taktiek, in praktijk heen leiden.

Onze strijdwijze zou, indien de jongens niet door de vakver. methode van hun zelfbewustzijn beroofd waren, tot een

zelfstandige aktie, van anderen op, geleid hebben, de taktiek van de Zaaier-leiding die toegepast werd, het loopen naar den vakver. leider, voerde naar de nederlaag. En dit laatste wordt door hen zelf zonder meer neergekalkt. Het wordt hoog tijd dat de Zaaier-leiding en haar taktiek door het jeugdproletariaat onmogelijk wordt gemaakt.

De Russische K. A. P.-ers.

In Rusland staan niet alle communisten aan de zijde der bekende leiders. Binnen de groote partij wordt er door zeer groote groepen, die *vertegenwoordigd* worden door enkele leiders als Kollontai, Stjapnikof, enz. oppositie gevoerd. Velen dezer menschen zijn reeds uit de partij verwijderd; anderen, zooals bovengenoemden doen al hun best, dat lot te ontgaan door zoo gematigd mogelijk op te treden.

Daarnaast werkt echter in Rusland een groep, die volkomen op het Komm. Arb. standpunt staat. Met voortdurend levensgevaar moeten de leden illegaal (= onwettig, geheim) werken. Manifesten, enz. worden vermenigvuldigd, in 't geheim verspreid. Contact met de kameraden van West- en Midden-Europa is reeds verkregen.

De eerst-genoemde, de z.g. „Arbeiders-oppositie” is een oppositie van leiders tegen leiders.

De tweede beweging is een zuiver-kommunistische arbeidersbeweging, van onderop ontstaan, wars van het opportunisme der 3e Internationale, vasthoudend aan dat, wat we door de revolutie geleerd hebben.

We laten hier enkele passages (volzinnen) uit een tweetal der manifesten van deze laatste K.A.-groep volgen.

„... door de konferentie van Genua wil men (de Russische regeering) de onverenigbare tegenstellingen tusschen proletariaat en kapitalisme, tusschen uitgebuiten en uitbuiters gewelddadig overbruggen. Afgezien van de oogenblikkelijke crisis die 't kapitalisme moet doormaken, wordt Rusland, dank zij 't diplomatisch spel van zijn regeerders, in elk geval het offer van de internationale bourgeoisie, en voorwerp van een ongekende uitbuiting.

„Heb jullie nog niet bemerkt, kameraden, hoe men jullie het eenheidsfront met de zelfde sociaal-patriottische spitsvondigheden zoekt te verzoeten, als dat tot dusver met ieder bedrog tegenover

de arbeidersklasse placht te gebeuren?"

En elders:

„Derhalve heeft de groep van Rev. Links-Kommunisten zich tot taak gesteld, de kommunistische arbeidersrevolutie in vereniging met de werkelijke oppositie der arbeiders, te beschermen, en wel, buiten de officieele Russische C.P. als *Komm. Arb. Partij in Rusland*. Als zoodanig zal zij alle nog revolutionaire tendenzen der Russische C.P. ondersteunen, doch elke maatregel en taktiek scherp bekritiseren en veroordeelen, wanneer deze de belangen der proletarische revolutie bedreigen en de nog aanwezige eerlijke arbeidersdictatuur belemmeren."

„De derde Internationale heeft arglistig haar standpunt verwisseld voor een door en door rechtsch. standpunt, dat haar, hoe vaster zij zich verbindt met het in Rusland opnieuw ingevoerde kapitalisme, des te eerder den doodsteek zal geven."

De Nachtkaaars

of

Het Congres van de Zaaier.

„Een nachtkaaars": zoo noemde een Zaaierlid het. En een nachtkaaars was het. Licht ging er nauwelijks van uit; net genoeg echter om te zien, dat 't een vervloekte donkere rommelige, duistere boel was.

Van eenige Amsterdamsche leden, die zich op ons standpunt hadden gesteld, en daarom door de Amsterdamsche afdeeling uitgezet waren, werd het roeyment door het Congres bevestigd. Het uitgebreid toelichtend schrijven dat door deze leden aan alle afdeelingen was gestuurd had niet meer vermogen te bewerken dan dat twee afdeelingen blanko stonden.

Feitelijke kritiek was er op dit congres niet. Alleen vond men dat de „Jonge Communist" nog niet populair genoeg was. Hoe ze nu zal worden, kan men zich dan wel voorstellen!

Alle voorstellen gingen er als zoete koek in. Zoo nu en dan had een Noord-Hollandsch bonsje wat op te merken; veel verder ging het al niet.

Men was verrukt over „de democratische geest." Wij ook: niemand die wat op te merken had. Allemaal waren ze 't roerend eens. 't Was de dood in de pot.

We hadden geen moed den tweeden congresdag mee te maken. Ze zou de belangrijkste worden. De programs zouden behandeld worden. Desalnietemin was men om een uur of drie al klaar. Ook blijkbaar zoete koek geweest.

Die programs behandelen wij wellicht een ander maal nog wel eens.

Wel te rusten „Zaaier", Slaap zacht. Voor een blauwtje bij de A. J. C. zul je op den duur niet hoeven te vreezen.

Open Brief aan de Zaaier-leden.

Klassegenooten!

Daar de Wereldrevolutie nog altijd de grondslag voor het Kommunisme is, is de taktiek van „de Zaaier" geen kommunistische taktiek. Want zijn taktiek berust niet op de omverwerping der bourgeoisie, maar op het behoud daarvan.

Hoe pijnlijk dit U, zaaier-leden, ook moge klinken, hoe spoedig gij geneigd moogt zijn, ons daarom niet aan te hooren, overweegt dat uw klassebelang eischt, dat uw organisatie in dienst moet zijn van de Revolutie, en niet omgekeerd.

Weest daarom objectief in uw oordeel. Toets onze taktiek en die van „de Zaaier" aan de voorwaarden voor de revolutie.

* * *

De productie-wijze die berust op de winst van de bezitters der productie-middelen is door de tegenwoordige crisis, doodlijk geschokt.

De Internationale Bourgeoisie dwingt, door overeenkomsten met elkaar, het wereldproletariaat te werken aan „het herstel".

Daaraan doet ook Rusland mede; het moet dit terwille van de kapitalistische opbouw in eigen land.

Dit „herstel" echter beteekent een nieuwe nog grootere uitbuiting van het proletariaat. Loonsverlaging, werktijdverlenging, enz. zijn ook in dit land aan de orde van den dag. Het proletariaat heeft dus bij dit „herstel" geen belang, integendeel, zijn taak blijft: de directe omverwerping der bourgeoisie.

Maar de strijd van het proletariaat beoogt nog altijd verbeteringen, d.w.z. is gegrond op het bestaan van het kapitalisme, is gericht op meer loon, wat het loonstelsel veronderstelt, inplaats van tegen het loonstelsel. Waardoor komt dit?

Dit komt omdat de strijd voor hervormingen het zelfbewustzijn van het proletariaat doodde. Deze strijd die vroeger juist was, deed het proletariaat een onbeperkt vertrouwen stellen in haar leiders, omdat deze, de leiders van de vakverenigingen en van de parlementaire partijen het waren, die onderhandelden met de Bourgeoisie. Niet de zelfwerkzaamheid van de massa was geboden, maar de massa werd „vertegenwoordigd". En daarin ziet het proletariaat nog altijd zijn klassebelang, terwijl voor de bezetting van de bedrijven, het ontwapenen der Bourgeoisie, het uit elkaar slaan van de parlementen, het instellen der proletarische dictatuur, in één woord: voor de revolutie, een zelfhandelend, zelfbewust proletariaat noodig is, samengevat in zuiver revolutionaire organisaties.

„Het vraagstuk van de Wereldrevolutie, is dus het vraagstuk van de zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat."

Zelfbewust worden de massa's in den strijd tegen de oorzaken van hun onbewustheid, nl. het reformisme, het parlement, de vakverenigingen, het geloof in de leiders; in den strijd voor hun eigen klasse-organisatie gebaseerd op de bedrijven, nl. de bedrijfs-organisatie, met als eenig doel de directe omverwerping der Bourgeoisie.

* * *

De taktiek van „de Zaaier" is daarop niet gegrond. Integendeel „de Zaaier" wil de vakverenigingen sterker maken, en handhaaft het parlementarisme in zijn program. „De Zaaier" gaat niet uit van de zelfbewustzijnsontwikkeling van het jeugdproletariaat, maar van het optreden van de enkeling, van den macht-bezittende leider, en een volgzaam, onbewust jeugdproletariaat. En dit niet alleen naar buiten, maar ook in zijn inwendige organisatie.

Is het noodig U dit aan te toonen, U in herinnering te brengen het optreden van de leiders (te Amsterdam en op de congressen) tegen de zelfstandige jonge proletariërs geen andere meeningen dan de hunne duldend?

Ziet gij niet elken dag in Uw eigen afdeeling, dit optreden?

Oorzaken? Het doel van de Zaaierleiding is niet de revolutie, maar de organisatie zelf. Waarom anders, dan om de massa te trekken, reformistische, op den strijd voor verbeteringen gegrond eischen opgesteld, inplaats van met een Revolutionaire taktiek het jeugdproletariaat voor te gaan? Waarom anders alle kommunistische beginselen, de proletarische dictatuur, het Raderstelsel (dat berust op de bedrijven, met als kern de Revolutionaire Bedrijfsorganisaties, verenigd tot de algemeene Arbeidersbond) opgegeven voor een „Eenheidsfront" met de verradersorganisaties van die leiders die niets anders willen dan het „herstel" van het kapitalisme en het neerslaan der Proletarische Revolutie?

De taktiek van „de Zaaier" is even contra-revolutionair als, en nog gevaarlijker (wegens het werken met revolutionaire frasen) dan die van de sociaal-patriotten. Daartegenover stelt de K.A.J.-groep een taktiek, gegrond op de zelfbewustzijnsontwikkeling van het jeugdproletariaat. Zij richt zich daarbij tegen de vakverenigingen en de parlementaire partijen zonder onderscheid, en propageert de revolutionaire bedrijfsorganisatie en de zelfstandige Kommunistische Arbeidersjeugd-organisaties.

De taktiek van „de Zaaier" voert naar de nederlaag, de onze op den duur naar de overwinning. **Klassegenooten Kiest.**

Stel U in verbinding met ons, abonneert U op ons orgaan „De Baanbreker"; zijt gij geheel klaar treed dan uit „de Zaaier" en sluit U bij ons aan.

Secr.: Vrolikstraat 229 II A'dam.

KOMM. ARB. JEUGDGROEP.

Kritiek asjeblijft!!

KAMERAAD!

Lees onze krant, maar neem niet alles zonder meer aan. Voel je iets voor wat we schrijven, maar ben je het over zekere punten niet met ons eens, schrijf ons dan, laat ons je kritiek hooren.

Want je moet zelf oordeelen, en van elkaar moeten we leeren.

Jeugd en klassenstrijd.

In den regel wordt door de volwassen arbeiders de jeugd niet voor „vol" aanzien. De opvoeding, de omgeving, alles werkt mee om die meening te doen postvatten in de hoofden der ouderen. De beweging zooals zij tot heden was, in den vorm van vakorganisatie en politiek — parlementaire partijen brengen in de huisbakken opinie omtrent de jeugd niet veel verandering. De oorzaken van deze minder welwillende houding van „de beweging" met betrekking tot de jeugd zijn zeer begrijpelijk.

Ze komen dikwijls uit de beweging zelf voort. In de eerste plaats was zij (de beweging) volkomen in de hand van sterke leiders. Deze leiders hebben kiezers noodig; de vakbewegingsleiders, leden voor den vakbond. Hoeveel menschen beneden 20 jaar, zijn lid van een vakbond? Beneden den genoemden leeftijd kiezer? Practisch beteekenen volgens hun opvatting de „jongelui" weinig. Wat de anarchisten betreft, het totaal gebrek aan eenheid van opvatting inzake taktiek en principes, die in den regel slingert van het burgerlijk individualisme van Multatuli tot de demoralisatie van Zuurbier, maakt vruchtbaar werk onmogelijk. De totale afwezigheid van de anarchisten bij elk stuk klassenstrijd, kan hen onmogelijk maken tot voorgangers van de breede massa den jeugd, de hoop der sociale revolutie.

Noch de vakbeweging die uitsluitend werkt binnen het raam het kapitalisme, noch de kiezerspartij die de heele beweging eens in de 4 jaar oplost in een strijd om zetels in Raad of Kamer, nog de individualistische tendenzen der anarchistische jongeren voeren de jeugd tot den strijd.

Alleen de nieuwe opvatting van den strijd door middel van de algemeene arbeiders-vereeniging, staande op den grondslag van de dictatuur van het proletariaat, nauw verbonden met de arbeiderspartij der kommunisten kan de noodzaak erkennen van zelfstandig optreden der jeugd. Het is echter niet uitgesloten dat de oude zuurdesem, ook daar nog werkt, dat men alle jongeren direct partijlid wil maken. Maar deze dwaasheid zal wel niet lang duren.

* *

Van het standpunt der directe noodzaak der revolutie, wat iets anders is dan het gooien met een bom, moeten de

arbeiders in de bedrijven in beweging komen.

Het percentage der jeugdigen in de groote bedrijven is niet gering. Bij elke actie die meer is dan een staking op bevel der vakleiders, moet alleman mee. In het Roergebied in 1920, in Midden-Duitsland in '21 nam de jeugd een sterk aandeel aan den strijd.

In den zelfgewilden strijd, als de arbeiders zich zelf in één front, kan niemand worden gemist. Juist andersom als dit de vakbeweging en politiek-parlementaire partij.

* *

De crisis die thans na den oorlog, mits het proletariaat in beweging komt en overgaat tot den aanval, de dood kan worden voor het kapitaal, heeft breede massa's noodig, georganiseerd in revolutionaire bedrijfsorganisatie's. Deze komen niet van zelf.

De volharding, de principieele vastheid noodig om dit alles te bewerkstelligen, eischen den heelen mensch.

De intensieven arbeid om een geheel nieuwe geest onder de arbeiders te brengen, maakt organisatie noodig; van geest en vrij in den vorm der organisatie, moet de jeugd in den strijd brengen.

Zij moet zich zelf opvoeden en anderen. Gaarne zal de hulp van ouderen worden aangenomen, maar geen voorgij.

De kommunistische levensbeschouwing sluit die volkomen uit.

Elke wijsheid van bovenaf is uit den boeze. Wij gaan uit van den strijd. Daarin is zelfstandigheid, eigen oordeel, initiatief noodig.

Want zelfs, hoe vermetel het ook moge klinken — zelfs links kommunistische partijen kunnen dwalen. De jeugd moet zich het recht voorbehouden in dien strijd een eigen oordeel te vormen en uit te spreken.

Want als de jeugd iets wil, in den zin als wij hebben uiteengezet, kan dit slechts zijn, scherp klassenstrijd.

Elk streven wat aan de opkomst en ontwikkeling van dien strijd in den weg staat, moet onverbiddelijk worden afgevoerd.

Een nieuwe brochure.

De heer J. Knel gaf een brochure in het licht met den veelbelovende titel: „Nieuwe proletarische taktiek en zedenleer."

Wanneer wij er iets van zeggen, bedoelen wij niet een volledige bespreking te geven. Het is ons er slechts om te doen op eenige punten, of beter op één voornaam punt, wat licht te doen vallen.

Er zijn meeningen in de brochure, die de links-kommunisten ook hebben. De heer Knel moet veel gesnoept hebben van ons.

Echter, als men zijn boekje vergelijkt met Corters brochure: „De organisatie voor den klassenstrijd van het proletariaat" ziet men direct het enorme verschil.

In de laatste lichtgevende punten en

opheldering en een objectief streven naar waarheid; is het eerste van burger Knel, verwarring, arbeidersvleierij en veel cynisme, met totaal contra-revolutionaire strekking, volstrekte afwezigheid van het begrip van den klassenstrijd. Geen enkele lijn, overal grepen en brokjes.

Deze brochure is eenigszins actueel, want sommige conclusies worden ook door enkelen van de links-kommunisten in Duitschland getrokken. In Holland ook?

De heer Knel (wat is hij eigenlijk anarchist, communist of alarm-anarchist merk Constandse? schrijft op pag. 8: „Daarom mogen wij aan geen enkele actie deelnemen, die in welken vorm ook, kleine of groote voordeelen biedt, al gaat die ook in naam van het gezamenlijke proletariaat omvattende nationaal of internationale loonstaking."

Als deze woorden zin hebben, kunnen ze alleen beteekenen, direct onderkruipen bij „internationale loonstaking."

In het blad van de richting Rühle, (deze willen wel bedrijfsorganisatie maar geen K. A. Partij) „Revolution" uit Oost-Saksen, kwam onlangs een stukje voor van een landgenoot, Nelck, die juist dezelfde practijk aanbeval.

Van der Linde kwam toen daartegen in verzet, maar gaf toch toe dat Nelck ook wel gelijk kon hebben.

En dat heet nu „nieuwe proletarische moaaal". De valsheid van de meening van Knel is dunkt ons overduidelijk.

In naam van de revolutie wil hij zelfs een internationalen strijd saboteeren.

Hoe dit ten voordeele kan zijn van den scherpsten klassenstrijd, hoe de practijk van Knel zal inwerken op den geest der arbeiders, op de zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat, daarvan zegt de heer Knel natuurlijk niets. Dat Knel en al degenen, die een meening koesteren die moet uitloopen op wat Knel practisch en duidelijk zegt, zeer weinig aan de werkelijkheid van den strijd denken, is duidelijk.

Hoe men deze practijk in een groote staking moet toepassen, Knel, hij zegt het niet. Waarschijnlijk, zal de echte revolutionair, merk Knel, met soldaten en politie de werkplaats binnengaan. Dat het vuile bourgeoisindividualisme wat zich met scherpe woorden maskeert en hier en daar met onze argumenten werkt, zeer gevaarlijk is, behoeft geen betoog.

De heer Knel staat volstrekt niet op den grondslag van het kommunisme, d.w.z. is geen voorstander van den strijd om de macht, die niet direct door de geheele klasse, en evenmin direct in zijn uiterste vormen van de revolutie kan en zal optreden.

De klassenstrijd komt niet direct in zijn rijpsten vorm op. De zeer langzame ontwikkeling van het zelfbewustzijn van het proletariaat maakt dit onmogelijk.

Daarom keert de heer Knel terug — was hij er wel ooit vandaan? — tot het individualisme.

Elke taktiek die niet voor het heele proletariaat deugt moeten wij zoo scherp mogelijk bestrijden.

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K.A.J.) A'dam.

Redactie- en Administratie-adres
VROLIKSTRAAT 271 - AMSTERDAM

Dit blad kan voorloepig slechts eens
per 2 maanden verschijnen, daar het
finantiel alleen door de jonge proletariërs
van de K.A.J.-groep gedragen wordt.

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70
per jaar franco.
Propaganda-nummers 5 cent.

Zelfstandigheid der Jeugd-organisatie geboden!

De K.A.J.D.

Niemand van ons zal ontkennen dat de natuurlijke eigenschappen der jeugd: nieuwe geest, frissere gedachten te brengen, door het kapitalisme in plaats van bevorderd, tegengewerkt worden. Niet alleen de „opvoeding” in 't gezin en in de school probeert haar alle kritische aanleg en zelfstandigheid te ontnemen, maar ook in de fabriek worden de jongeren zoodanig door de ouderen „behandeld” dat van hun natuurlijke eigenschappen niet veel meer overblijft. Ten slotte wordt dit eenige dan nog, in den strijd voor lotsverbetering door de vakvereniging kapot gemaakt. Komen de jongeren er nog eens toe, spontaan „de boel neer te leggen”, de vakvereniging die zij zien als „de organisatie van de ouderen”, verraden hen, de ouderen „onderkruipen”.

De bestaande organisaties van de jeugd, of liever waarin de jeugd samengevat is, treden daar niet tegen op, kunnen dit ook niet daar zij op dezelfde grondslag staan als de vakvereniging.

De taak nu van de Komm. Arb. Jeugd-organisatie is tweeledig. Enerzijds bescherming van het jeugdproletariaat tegen de verpestende invloed der vakbonden. Anderzijds vorming van hare leden tot zelfbewuste proletariërs.

De eerste taak kan niet vervuld worden in een niet-zelfstandige K.A.J.O. Want wij moeten tot de jeugd gaan met het parool: zelfstandigheid. Wij moeten zeggen tot hen: „Gij moet zelf over de klassenstrijd denken, zelf een oordeel vellen hoe zij strijden moet, dit niet aan de vakbonden overlaten.” Daarbij dient de K.A.J. natuurlijk in de eerste plaats als een zelfstandige factor op te treden.

De leden van de K.A.J. moeten worden vrije, zelfstandige, zelfbewuste kommunisten! En alleen daar waar de noodzaak tot zelfdenken en -handelen, aanwezig is, daar waar alleen verantwoording schuldig is aan hun jeugdige makkers, dat is in een zelfstandige K.A.J.O. is er van zelfbewustzijnsontwikkeling sprake. Niet bij ondergeschiktheid aan of „oplossing in de K.A. partij. Zelfdenken van de jongeren bestaat daar niet. De taktiek, de politiek wordt door hen niet bepaald. Critische aanleg wordt daar vermoord.

Kan daar van de jongeren niet geduld worden. Zij hebben daar slechts uit te voeren. En dit wil de K.A.J. niet, mag zij niet willen, want dan kan zij haar taak niet vervullen, is zij geen revolutionaire factor. Daarbij komt dat de ouderen geen tijd hebben om zich met de jeugd te bemoeien. Dit betekent dat de K.A.J. „secte en apparaat” der partij niets kan doen. Geen jeugdkrant zal er zijn wegens „geldbesparing”, geen vergaderingen, geen manifesten.

Toch spreekt men aan de andere kant over de „gelijkberechtiging” van de jeugd in de partij. Het moet thans voor ieder duidelijk zijn dat dit een frase is.

Alleen reeds dit feit, dat degenen die zich voor de jeugd interesseeren (zij het dan volgens ons niet op de meest juiste wijze) vastgelegd wenschen te zien, dat een zeker deel der partijgenooten evenveel rechten moet hebben als de anderen, is veelzeggend.

Bovendien wil men in Holland door een leeftijdsgrens vele geschikte jongeren uitsluiten.

Indien de K.A.P. behoefte heeft aan jonge krachten, en dit heeft zij zeker, dan moet zij zich uitspreken voor de zelfstandige K.A.J. want alleen uit deze bron kan zij zelfbewuste Kommunistische arbeiders putten, die zich vrijwillig tot de partij wenden, wanneer zij voelen en inziden daar thuis te behooren.

Een zelfstandige K.A.J. dus, en een vrije, zelfbewuste samenwerking met de Partij.

In Duitsland heeft de z.g. Essener richting van de Partij en ook van de jeugd anders beslist. De K.A.J. is thans in de Partij „opgelost”. Het besluit is gegrond op de volgende argumenten: „de eenheid van Partij en Jeugd is voor de Revolutie noodzakelijk.” „Krachtbesparing”, (Sprekers, Schrijvers enz.) „Geldbesparing”. „De crisis in de K.A.P.D. haar isoleering van de massa van het proletariaat moet overwonnen worden.”

Over de zelfbewustzijnsontwikkeling, de grondslag van onze taktiek, wordt niet gesproken. Wat de „eenheid” betreft ook de 3e Internationale heeft „ter wille van de Revolutie” de jeugd aan zich, onderworpen.

Die woorden zeggen dus niets. Wij zijn van meening dat de eenheid van Partij en jeugd in de Revolutie-perioden van onderen op, vrijwillig moet komen. Een „eenheid” van boven af, ge-provo-

ceerd door de Partij die zich zwak voelt kan niet dan schade voor de Revolutie brengen. Duitsland heeft dit reeds bevestigd.

Vele K.A.J.-ers hebben thans de Komm. arb. beweging verlaten. Daaronder zullen naar onze meening zeker goede kameraden geweest zijn. Een jeugdblad verschijnt niet, jeugdvergaderingen worden niet belegd. Voor en door de Jeugd wordt dus niets gedaan. De argumenten: kracht- en geldbesparing vinden wij in verband met deze zaak: kinderachtig.

De beweegredenen echter van dit contra-revolutionnaire besluit zijn geen andere dan de crisis waarin de K.A.P.D. zich bevond en nog bevindt. De z.g. Essense richting was bang dat de K.A.J. achter de „Berlijnsche richting” zou gaan staan. Inplaats nu, van haar te overtuigen van de juistheid van haar standpunt heeft zij de K.A.J. geheel willen opslikken, tevens wat 't gevaar meebracht onklarelementen in de Partij te krijgen.

De jongeren bleken reeds zoo vast te zitten aan de partij dat zij zich zonder meer lieten „opheffen”.

Wij roepen de daarvoor aangewezen jongeren in Duitsland op, spoedig aan 't werk te gaan, voor de vorming van een geheel zelfstandige K.A.I.O. in onzen zin.

Wij hopen dat de Deutsche Partij haar fout in zal zien en dit werk zal steunen.

Buitenlandsch Overzicht.¹⁾

De oorlog tusschen Engeland en Frankrijk in het naburige Oosten.

De overwinning van Engeland en Amerika in deze wereldoorlog heeft geleid tot de verdeling van het Turksche Rijk. Engeland kreeg het feitelijk bezit van de Dardanellen en dit werd daardoor een bolwerk der Engelsche macht. Constantinopel, de hoofdstad van het vroegere Turksche Rijk is in Britsche handen.

De versterkte zeestraat der Dardanellen, de verbinding tusschen de Zwarte Zee en de Middellandsche in de hand van Engeland, is een nieuwe versterking van de macht van het Britsche imperium, een Engelsch voordeel van zijn macht in voor-Azië.

Mesopotamië o.a. voorzien van rijke petroleumbronnen, een doelwit van Engeland in deze strijd om de wereldheer-

Elke theorie die gaat naar de praktijk van Knel, ook wanneer die in eigen rijen opkomt, moeten wij den scherpsten tegenstand bieden. Front tegen de contra-revolutionairen.

Komm. Arb. Jeugd Duitschland.

In ons vorig artikel gaven wij de discussie weer die, inzake de verschillen in de Duitse Komm. Arb. beweging over de te volgen taktiek, plaats vond op de bijeenkomst van de K.A.J.D., te Berlijn. Onze afgev. aldaar, was met de meeste aanwezigen van meening dat de Union (de revolutionaire bedrijfsorganisatie) zich niet de strijd voor z.g. verbeteringen tot taak mag stellen. Hij kwam echter ook op tegen de uitspraak van een der K.A.J.-ers dat thans strijd om verbeteringen in geen geval een revolutionnaire toestand brengen kan. Wij komen op de verschillen zelve nog uitvoerig terug.

Een belangrijk punt was nog „reorganisatie van de K.A.J.D.” Zooals wij de vorige keer reeds uiteen gezet hebben is er in Duitschland geen zelfstandige K.A.J.

Wat haar politiek en taktiek betreft hangt zij volkomen af van de Partij. Deze politiek bepaalt ook haar bijzondere organisatievorm, zoodat dus ook van een „organisatorische zelfstandigheid” geen sprake is. Dit nu, wil nog niet zeggen dat daardoor dezelfde ongezonde verhouding bestaat als tusschen de Komm. Jeugd en de Komm. Partij. De C.J. heeft met de minste invloed op de besluiten van de partij die zij mede moet uitvoeren, terwijl alle K.A.J.-ers recht tot spreken en stemmen hebben in de K.A.P.

Begrijpelijk is dan ook de meening van vele K.A.P.-ers en K.A.J.-ers dat de Jeugd zich in de partij oplossen, en van daaruit groepen voor de bijzondere propaganda onder 't jeugdproletariaat, vormen moet. Zij zeggen het moet uit zijn met de schijnzelfstandigheid. Bovendien verklaren zij dat de zelfstandigheid van de J.O. geboden was toen zij strijden moest tegen de reformistische partijen, maar dat thans nu de K.A.P. er is, de Jeugd lid moet zijn van de „gesamtbewegung.” Onze afgev. zette in opdracht onzer groep uiteen op welke gronden wij het met deze opvatting niet eens zijn. Men kan deze vinden in het artikel in dit blad: „Jeugd en Klassenstrijd.”

Wat de schijnzelfstandigheid van de K.A.J.D. betreft, deze kan naar ons inzicht ook op 'n andere en wel de juiste manier opgelost worden, n.l. als de jongeren een zelfstandig oordeel inzake de taktiek vellen en niet achter een of ander deel van de K.A.P. aanloopen. Wij verwachten dat er spoedig in Duitschland een sterke d.w.z. zelfstandige K.A.J. zal zijn.

Het parlementair geknoei der C.P.

Men weet, als de C.P.-ers het meedoen aan het parlementarisme verdedigen, dan zeggen zij „wij zitten daar voor de klassebewustzijnsontwikkeling van het

Nederl. proletariaat, want wij toonen daar aan, dat er niets te bereiken valt”.

De praktijk is echter zoo, dat de parlementsleden van de C.P. uit concurrentie met de S.D.A.P.-leiders, allerlei „verbeteringen” moeten verdedigen, en daarmee bij het proletariaat, ook bij het jeugdige, het geloof in de Bourgeoisie, in haar instellingen, versterken, althans helpen behouden. Zij gaan dan ook met bovengenoemd doel in allerlei commissie's zitten, o.a. het A'damsche gemeenteraadslid Colly in de „Werklozencommissie” voor de verschaffing van productief werk”. (Een instelling door de bourgeoisie gemaakt om de werklozen van revolutionaire strijd af te houden).

Zoo kwam de Heer Wijnkoop dan ook op, (raadszitting van 18 Mei j.l.) voor „productief werk” en gaf als werken op die uitgevoerd konden worden: „aanleg van parken, verbetering van bestrating.”

Vriend van Ravesteijn, in de C. P. noemt men hem de Wijze, vertoonde eenige dagen daarvoor in de 2e kamer, zijn kunsten: „Bij de behandeling der begroting van onderwijs houdt v. R. een pleidooi om evenals in Noorwegen hier te komen tot een belasting op bioscopen, na ze tot staatsinstellingen gemaakt te hebben, waarmee dan de kunst gesteund kan worden” (Tribune 11 Mrt.) Zou de goede man gelooven dat de Staat de bioscopen zou gebruiken om het klassebewustzijn van het proletariaat, en in dit geval vooral van het jeugdige, te bevorderen, of is dit weer een bewijs 's mans steeds dieper zinken in de parlementaire modderpoel?

Hoe overigens de heeren direct voor de inhoud van de Kapitalistische brandkast opkomen, dat kan nog het volgende aantoonen:

„Bij de voordracht van B. en W. (A'dam) tot bekrachtiging van den aankoop van een perceel voor de vestiging van een nieuwe bank van leening, merkt de Heer Wijnkoop op, dat deze voordracht eigenlijk een afgedane zaak is. Er is volgens hem voor deze perceelen te veel betaald”. (31 Mei).

Werklozen stemt op Wijnkoop en Colly, want deze geniale en vindingrijke mannen weten de middelen om zonder dat de radendictatuur gevestigd is, de werkloosheid op te heffen! Ziet toch alsjeblieft niet in dat productief werk, alleen productief is voor de bourgeoisie.

Werkenden, stemt op v. Ravesteijn want hij levert U „betere kunst”, stemt op Wijnkoop want hij krijgt goedkope pandjeshuizen door hem.

Wanneer, proletariërs zult gij U van zulke „leiders” en hun taktiek afwenden en Uw eigen revolutionaire taktiek maken?

„Revolutionnaire” Jeugd-organen.

We hebben een heel stapeltje daarvan voor ons liggen en moeten constateeren dat het er minnetjes mee is.

Zie we eens 't Mei-nummer van de

„Jeugdige Werker,” orgaan der syndicalistische jeugdorganisaties, het duffe, ouderwetsche beginartikel over de mooie Meimaand, egoïsten en apostelen, zegt ons genoeg. We zijn dan ook niet verwonderd in 't volgend nummer een stel reformistische eischen te zien, die het huidige kapitalisme onmogelijk kan verwezenlijken, en daarachter dan: „helpt ons deze punten te veroveren” en vervolgens (nou ja, dat hoort er zoo bij!) „en het kapitalisme te vernietigen.” Hoe dat laatste, vraag je je af. Door die eischen? Behalve deze kenmerkende nauwkeurigheden brengt het blad slechts algemeenheden, waar de jongeren voor hun proletarische, hun klassenstrijders—, hun revolutionnaire ontwikkeling niets aan hebben.

Beroerder en kleingeestiger nog, allerehopelooft oudbakken is 't Propagandablad van de vereeniging van werklieden en jongelieden in openbaren dienst: „Verbetering zij ons doel” (De naam zegt genoeg).

Niets anders dan op kleinigheidjes foeteren, bij persoonlijke dingetjes aanknoopen. In het Maart-nummer b.v. nog niet één revolutionnaire letter. Laat staan wat de jonge arbeiders de weg naar de eenig mogelijke verbetering gewezen wordt.

Een zinnetje als: „De vrijmaking van de arbeid moet het werk van de arbeiders zelf zijn” is zinledig als daar voor de arbeiders niet een duidelijke, goedomlijnde gedachteninhoud in zit.

De „Jonge Communist” is even miselijk, en hij wordt nog altijd weer naarder.

Overal en altijd (ook internationaal) aanknoopen bij de economische toestanden. D.w.z. tegen de jeugd zeggen, zooals in de rubriek „Hoe wij leven”. „Och wat heb je het beroerd; daar moet je je tegen organiseren in de Zaaier. Men weet heel goed dat dit hoop wekt op verbetering onder het kapitalistisch regime (regeeringsvorm) van het oogenblik; zou men zich verbeelden de jongens, zoo zonder dat ze 't zelf merken, tot kommunisten te kunnen opvoeden? Zeker is, dat aldus het laatste spoortje kommunistische geest — wij zeggen niet kommunistische frase; die zal lang blijven hangen — uit de Zaaier gebannen zal worden. Trouwens, in de Zaaier en in de K.J.I. is dit proces in vollen gang.

Een tooneelstuk, de halve krant vullend, niet over kommunisme handelend, maar over productief werk (in en voor het kapitalisme) en vol loon; een ouderwetsche Mei-natuur-beschrijving, begin April geschreven (bedenk eens hoe onrecht zoo iets moet zijn: het stormde in April nog!) zijn typisch, eveneens een schipperend artikel over het eenheidsfront.

In 't kort men werkt met en voor onklare elementen. Ons parool is: Kommunist is — wie de waarheid van het kommunisme heeft leeren inziden. En die — maar dan ook eerst die kan bij ons komen. —